

a jövevény

(a színpad fallal / függönnyel kettéválasztva, közepén – jelképes – ajtó zárva, egyik oldalán a jövevény, másik oldalon sophi, tímea, adalbert)

jövevény: (kalapban, hosszú kabátban) rám könnyezett szürke tengerrel mögöttem, erre akartam bontani vágyamat, hátha mesél és befog pár percre e becsukott ajtó mögötti remélt könnyedebb vidék, de ez a kilincs (odamegy, megpróbálja kinyitni) nem mint kitért száj, nem mozdítható, nyelve forgatásra képtelen, idehullatottan dermeteg, nem szól, nem ad hangot sem – ó, túl, hol puha falak között bolyonganék, sosem törve, rám szétszedőn zuhanó parányi hangok pelyhén, friss zúgásától szárnyalva, rezzenve, mikor a mennyezeten sosem csorbán csüngő lámpák szélén, odatapadó szemem ittasul, ölelő fény mezején – (a függöny másik oldalán sophi megszólal, adalbert egy széken ül, újságot olvas, a háttérben tímea matracon fekve, halkan furulyázik)

sophi: ó, apám (adalbertre néz), törődött mélybe kócosódó homlokod, emeld végre az ajtón túl, a kertben, a főbejárat felé, valami moccanat hulláma küzd, a csaknem örökbe csendesült léggel, eredő honát még nem sejthetem, gyorsan veszem a távcsövet (szeme elé igazítja, egy darabig hallgat, aztán mondja), fanyarodó furcsaságot fejthetek, lencsém előtti rejtett pergések fellegülnek, alak, forma ki nem vehető, de mozgása, látásomra légből kiszakadó valami... (felkiált) ó, apám, hirtelenbe pengődnek dobogó érzéseim... (leteszi a távcsövet, izgatottan mondja) mennybolt zárta kép tapadt rám, libegő folatok csak még, összehorogja a tiszta szél, talán valami kalap lesz, szemre dőlő sebes fénybe borultan, rejtelmesen...

adalbert: (felnéz az újságból) ó, sophi, talán nézd jobban, kedves reményed, tudom, nem csilapulhat, most rád hulló, kinti, omló égi mező, andalgó kecsessége, gyöngyözi élesedőbe lépő lelkedet, s kérő derűk rakják benned, az elhullt sok romos oszlopot, újfent zengő hirtelenbe

sophi: álló hitedet más kísérje, vedd kezébe te is e lencsés szerkezetet, majd rád települt fátyladat hullajtja, s homályod omlik, az odalibegő látványba

adalbert: (átveszi a távcsövet) ó, szálló borítás vándora legyen, e fellebegő üveg mögötti képem, mint dal, mire máris örvénylik vérem (belenéz és mondja), langy borulások színe ejt összességet... (felkiált izgatottan) ápolni kell nézése, hogy kitartón fejtsem meg, e máris ör-

vényülő rejtélyrengeteget... hazafelé szabja már sugarát a nap, sietni kell, míg halkuló fénye erre rakodón, a felszínre itat, a kóbor szél már bizonyosan, alkonyba csapkodja platánunkat, ó, még akkor is, mikor már túl lesz a sötét jötte s még mindig kíséri e hajnalba tartó kimeríthetlenségbe... a barnult bejárati deszka még nem titkolja kéréget, folytonos még rajta a szürkébe olvadt fény... (hangosabban mondja) de összébb húzza most örööm szememet, mert valóban, egy kalapos alakot is látok odalenn... gyorsan kulcsot, hogy bontsa a rideg lakatot... még mielőtt folyásba bomlana, a betérni akaró várakozó bánata...

tímea: (furulyáját letesz, szól) ó, adalbert, szándékos nemes, mi több forró hevülését ide is érzem, ahogy langyba csap, és színesbe ékesíti arcomat, de baj van, nemcsak ablakunk feszes, zártan, hanem előtted a kijárat sem használatos mára, hogy kerteden egyszerűségbe átsejlenél, s a kaput tárnád, daloló fűrtjeiddel homlokod magasán... mert tépődött a kitervelt tett, erre hevedő ínségbe, mivel zárunk nyitját meg nem tehetné, a hozzávaló apró fémeckét, eliz anyó kötényzsebébe felejté, s még a déli ragyogásba, messzi házába vivé, e strapált jószágot kipihentetvén... így rabok lettünk szüntelenbe, tébolyult gyengék, szolgaságunk, kulcs fosztotta ütemén

sophi: ó, rám ragályként lehelő hangod, mérgezi egész alkatom... e viruló kékség kezdete nem... nem lehet, elhajlások sötét tengere... e hír szisztegetse csupán, bujkáló zajt takaró hangunk, míg lépünk szelíden a jövő percekbe, és hamarodón a ránk hulló, részekre szakító kétségbeesés helyett, enyészetbe sejtető, karcolásoktól meg nem ijedve, fehéritsük egymásra füleinket, mielőtt a nap, elfutva végleg, idetetézné a sötétet, karolódjunk ujjsba, dajkáljuk nem megoldhatatlannak tűnő álmunk...

jövevény: (lefekszik) számvetve, el kell hessenteni rám nehezült árnyamat, az erő kétségénél csak több lehet, bárkit is szemelt ki a balsors vesztésnek... egyelőre zengtelen halandó vagyok, kitárulkozni vágyó szavaimmal, csendbe fogott... de kiegészíteni nem engedem, hegedűm húrját, bukott kihasadás, múló sugarán... felnézek az égre, s e szelek nesze, megsegít majd, s ad parázsképes perceket...

ó, hogy zsong, a lomb, rám csepeg e derék platánról, most elmenekülök emlékeimbe, hátha hoz valamit, hogy e bejutást, miként oldjam meg... már mardos éhségem harctere, s e derék házból pár falat, s jó bor, cseng, sápadó romba döledező lelkekre (fektében napszemüveget vesz fel), az árnyak már kevésbé zilálnak, áldás nélküli partokon, puha, sötét lombba merítenek, hagyón minden silányságot... úgy látszik, elszenderültem, sok gomolygó zúdulattal mögöttem... (megfordul, kalapját szemére húzza)

sophi: (távcsővel kezében, újra kinéz a jövővény felé) ó, vívódó percek után, igen, most már látom, mint ki rejtegetett tájból kibomlott, földre romlón heverész, ó, fáradt lehet, talán oda a remény, hogy minket, ingó árnyaival körítve, valaha is elér

adalbert: még csak érkezése csírája, csapta meg arcunk, és máris törődő boltozatunk moraja karéjossa, aggodalmunkkal sűrű barázdákat reá hullajtva... nézd, lányom, ha kell, hosszsan, mit olvashatsz le róla, hogy vágyunk ellenére be nem térhet, ó, átkozott kulcshistoria, itt sistereg mindannyiunkra, eliz ma már nem kondít bejáratot, gályája nem foghat biztosba partot, mert nálunk itt a szigeten, tudod, lányom, sötét után, itt a veszélyek végtelene... ha borult arcok olcsó szomja, hunyorítgatja, az odaömlő söpredéket, nincs köztük igaz szegény, még ha kell szélcsendet is úz velük a mohó szeszély...

tímea: mi idebenn vagyunk, raboskodásunk az eljövendő órákra nehezülve, szinte gagyog, de derengésünket nem vetheti bele a közelgő sötétbe, mert kitárulkozó lángunk honában, valami reszketegbe fénylő, arcunkon andalog... magasabba kell roppanunk a tűz csúcsánál, nem száll-doshatja át, várt vendégünket, az odakint tipró magány... dúdolásunkat formáljuk arra, megérzi még, ha a lég addig nem is taszítja... ha csak gyengédségünk terül rája, innen áttör falat távol-ságot odapárolgása...

sophi: hangod robbanékony folyása, ömlik hajamra, érzek minden rostot kapu és közöttem, platán kérgéről ideomlón, rám kerekedve

...szelek kínálnak táncot, majd homlokunkra ragadón, ó, tímea, kergesse hát a levegőt mondataink kívánsága, s repítse vágyunk, jövővényünk hallására, telítődjön oly erősbe, mint ágyú, vagy menny dörgése, magunkba lélegezhetjük bánatát, alkony jöttére

adalbert: kik, ha szabadon egymáshoz vágy-nak, akkor nincs mese, jöjjön a találat, lobogó cseppségek is legyenek jelen, levegő szirmai közvetítsenek... alkossanak hidat, s vigye el jövővényünkhöz, hangunkat

sophi: bennem egészben kapar a nehézség kerülgetése, mert csak jövővényünktől, csak tőle, magát tárva, tudnám meg, hogy erre, mi a járata, hisz kitartó, már kigyönyörködve magát a tájban, hamvas lég ruhája, mint éledő bőrre, ömölhet rája, de még mindig tart ácsorgása... ó, igen, ő lesz az, ki a városi piac kapuban megígérte – (mikor kért, hogy mosolyogjak csak a mostoha idő ellenére, hisz úgy zúgott, a kabát peremét is rojtosító, mélybe hatoló szél..., hogy lelke forrása olybá hatott, mint egy közeli tűzhely, mikor rám nevetett, és említette, hogy megkeres, mikor nyárba édenül a sziget, s a part is csendes, s ömlik az ég kékje) – igen, megígérte, ő az, aki akkor

mondta, hogy kalitkát hoz, ami befogadja az árva madarat, aki még nem szálldos, anyját elvette, a sors, a mostoha, s én otthon nevelhetem... majd felerősödve, adom, kedvemem rózsába telítve, a visszaváró természetnek, és még sok mindenről esett szó, míg lassan biztos lettem, hogy ő egy igazi esengőn halandó...

tímea: biztos vagy benne, sophi, nincs kéte-lyem, hisz nem apadhat benned reményed, helyzetünkben, e feketeség ránk léptető zugában, nemsokára, mondataid, mint bájos felcsengések, olvasszák fel az idetörő estét, megvilágítva sápa-dozó sötétjét...

adalbert: könnyen sereglett reményed, apasztani nem akarom lányom, de úgy látom, hogy jövővényünk lepihen, s épp egy ilyen ember, nehézséggel húzódtott háttal, bolyongott, pár napja itt a parton, s azt dúdolta magában, valami olyasfélét, ha majd a derűsebb fejét, hajtja erre a lég, mindent átérezvén, jósol nekem, itt a parti örvénylés felett, hogy gályánk sorsa mi lesz, jövőre, haloványba keskenyülés-e, vagy búsongó formájára a nap erőt lehel, ha elhaladok vele, a lankadhatatlan fényű, szirt fele, delelőre

tímea: nem tudom, hogy végsőt mondjak-e, tapadó keblemnek megfelelően befele, de valamiben biztos lehetek, adalbert, tegnap, mikor felcsendült furulyám hangja, a fal tisztás mezején, megindult egy kitünemkedés, kétségtelenül, képszerűség..., hogy tán majd valaki terelődik hozzám, s elhozza végre, a fáklyát, mit a ráncosba sodort alkonyba, e sziget oly sokszor kívánt csillagzatán, hogy lángjával vakítsa egész égboltját... mikor hiába jön az örvénylő harag, s komisz sötét táncával, mindent szétmarat, mi itt maradt, ki-kinyúló mérge, nem lesz más, csak zúduló olcsó szeszélye, hisz ellobbanthatatlan a fályaláng, ég hatalma többet minket nem gyaláz

de ennek nyitját, csak ő, jövővényünk ismeri, magához rántva szerkeszti, ha zsuppfedeles házában, ősz borong kalapjára, akkor eljő a perc, a megalkotásra... és így lesz mindig később is, tűzfényt biztosít folyamatosan örökké ránk, adja a fészket alánk, s világossága hullajtását

jövővény: ó, mily álom gyötört, de rajtam pihent fűrösztve, a csend keze, és mint bezárt messze, távol volt az ébrenlét, bár ott maradtam volna, a sűrűben, örökre, de itt a nem könnyű fennlétre kell felelnem, hisz még csak zsengeben duruzsol minden köröttem, de eddigi ácsorgását gomolyítva, vágtafőn folyamatba csaphat, a szí-nét már kihunyorítottató lég, és elvisz, elvisz, mint gyengült, földre pergett embert, hogy azonnalba fékeznek, ha boltozódik a várható fergeteg. e kapu ma hanyagolja kérésem, kinyúló szívemmel, bármit is kergetek, kilincse nem sövényít, nyitást, kezemre, és máris hídként feszül rám a bánat alja, s rám telepszik magasodva...

adalbert: (kezében a távcsővel) látom jövevényünkön már túl az ébredés gyökere, most fűzi szemét és kezét egybe, s lézengetett lényébe apadt kelésével, erre szemelget, álma kihunyttal visszafordulva tapad arcára, és hosszba csüngő nyomok, ott hamvadnak még bizonyosan, tova-nyúlón, ahogy a jövő percek felé omol...

ó, ilyenkor szörnyű szítások teremtődnek, keblemben, bemenekülő tekintete éle, örök teher marad, minden alkonyi merengésben, mit oly sokszor teszek, a partra kidőlve, ahonnan a sok hullám követ szed, tenger aljára süllyesztve, befele...

kitépném e képet, légen áthajló karommal, még ha kell, akár görnyetegbe is kergetve testemet...

sophi: (távcsővel) én is látom, idáig láncolódott nézése, átvált, s valami más hancúroz arcán, álla fölött akár, gyeptől serkent fűszál, verődik a szakáll...

parttalan lassúsága, enyhe tömegként, magát is felejtőn összeér, már erősödőn múló alkony patakzó odaterülésén, kergetőt fogna rajta

még, az elhulló világot kiritkított lég, s benne szüntelenbe mocsanatlan lebeg, ébredése utáni kilebbent permete, várom, hogy jobban forduljon erre, enyhébe lapuló tekintete, ahogy belép a képbe, valamit sejtet...

ó, igen... ő az, ki szigorúan, de tekintete tovább haladására ösztönzött, mikor kutyámmal, a város széli fasornál meglátott, így azokban a másodpercekben terjedelmes irányt szabott, egyre nyíló ablaka tornya, rám úszva villogott... s lehulltak a merev rácsok, szava megindulásakor, említette, hogy járt a szigeten, s látott, nyáridőben, a virágzó réten, amint ebemre és térdemre, rám illatozott, mező kincse, a sok virág, s szirmom... mentünk vissza, találkozásunk zörrenésébe belebújva, a városba... a ránk jövő házsorokba, ahol zöld aljzatból, vált az út aszfalra, s közben mondta, hogy az arra terjedő tér, nagy gesztenyési kiszögelésén, van boltja, hol kalitkahalmokban, díszmadarakat tartogat, s mivel úgy látja, barátja vagyok minden állatnak, majd újra jó a szigetre, s megbeszéljük madár ajándékát hol táboroztatjuk le..., mert tudni akarja, ez a tapasztalás, hogy hol helyezik el derék szárnyasát, ki erre áldozatot ad, ott lesz papagája biztosan, s így összekulcsolódik jó tett és akarat, a színes tollúnak remény jövőt adva... ó, jó... valószínű, hogy ő, s újra érzem szívembe rótt szavát, ahogy ereimben párologva ad harsonát, csak jönne be már...

jövevény: bárhogy állítom most még ringatag hitem, hogy ez épületbe ma még vidítani fog beértem, töprengésem daloltam melléje, hogy ne települjön rám, akár csak tapogatón is, az enyészet lassúba erjedő vére... kiabálás, min-

dig szürete a csendnek, de jobb híján, nyúlni vagyok hozzá kénytelen, hangok holt szele nem ér semmit sem, így hát kikeletbe kergetem...

(kiált: hahó, hahó..., majd emelkedettebb hangon mondja:)

fájó részeim rezzennek, rám boruló némaság ráncai, léget kitölteni készítenek: hahó, hahó...

egyetlen hatalmasság, e kiáltás, ami itt megáll, még ha csorbaként szánt, tenger öblös hullámába is, s felé nyúlva a víz viszi messzi...

e nesztelenség, arrébb bent, már nem igaz, frissbe taposott fű, szalad az épület ajtajához tovább... hahó, hahó... ó, ottaniak mozdulatok, jertek erre, szegény ember cseppent ide... és nincs már semmije sem, csak örökké ráborongó, szálkás kalászu kéveként, hasadó éhsége

tímea: mintha valami enyhe moraj hullana, a napot végleg búcsúztató falakra, mintha enyhébe göngyölítenék házon a téglát, a sötét jöttén, de a mindenképp, erre ágyazódó hangszállás kerülget rémként... ó, adalbert, emeletre siess, ablakot tárd, libegtesd hangod a légbe, hallja e valószínű ott toporgó, hogy legalább maradjon reménye, a lassan nyílként ránk sokasodó fekete-ség érkeztere

adalbert: sem az éj, sem várható szikkatag párlata, e lehetetlenségnek, nem éghet bele lobbogó szívekbe, megyek, tímea, aggodalomtól lassúba remegő kezem, indítom erősbe, fuvallat segít máris, hogy az ablakot tárjam ki (adalbert ki-megy)

sophi: lépcsőkre verődve vidd rakományként tested apám, rövid távod csillapítsa izgalmad, s a magasságot figyelembe véve, kattogóba nyomódó hangodat ereszd le ide, hogy rejtésd közénk is szavad, erre szusszantva... hogy mily kép hajol távcsövedre, hogy mereng erre lankadatlan, kintartó jövevény kért mersze, és remélhetőleg még töretlen kedve...

adalbert: felértem, itt már teljesbe indult az este, de az ablak szeme még fényt merít erre, s odakint még csak enyhén kásásba mélyült a lég, várjatok... valóban, egy alak van ott, kit még nem nyelt teljesbe a rágyűrődő szürkeség... úgy van, ahogy te is megállapítottad lányom, kalap fedő hanyagon, borongó homloka fölött, égbenyúlón álmatagon... hosszú kabátját bevonja a szellős enyheség, vézna nyakát rejti a galléros mélység... szakállas arcán, valami elűzés gondja, mosolyát aratólag borítja... ó, talán ő az, ki jó egy hete, a kikötőben mondta, hogy eljő, s megpatkolja lovamat... hisz egykor könnyed léptét, gátolva csapja, földre a kanca, s ezt látva, szánalma elnyeré a jószág vaskos szaru körmét, és új vasba ültetné...

ó, igen, most rám zuhant aggodalmam, mi lesz, ha nem dobog kövén merész partunknak patája, a hajnalokban... de, hogy ne csak zajt ad-

junk hangunknak, egyszerűen kimondva, boldoguljon jövőben, új ovális csillogó félkörvonalával, lábán a kanca, mindvégig a holnapokba... le is megyek, mindent megteszek, hogy beengedjem e deréket...

tímea: úgy érzem, mintha törődésünk, máris nagyot ugrana, e kalapra, oly sok jót hallottam róla, pedig szemem még sohasem indulhatott, rátapadólag... bizony kell, hogy legyenek ilyenek, kik eljönnek, s látják velejükben, hogy tüntetnénk el e sok földi vágyakozó lélekbe zizegéseket, néha nyikorgóba is haladó, napjaink, menében

mikor halványat ragyog ránk, madárdalként, a szava fakadás szellője, s lehel minket sűrűsödő reménybe, apró, szaladó barázdákkal ékelt életünket, sosem lehet hagyni, zártan zengő elpergésekben... így kíváncsiságom máris ég, s csak úgy szememre itatódon várom jövevényünk mielőbbi jöttét

jövevény: fejemen túl, odafenn, valami elérhet, hívó szívek idebomlását érzem, lebbent is az erősödő sötét, ablak megett, összeérésbe, ha erősbe hunyorog a csend, akkor abból valami hang buggyan majd kifele, ha nehéz sorsom, lárma-ként hull rám, visszhangként erre is dobban, egy reménysugár, éhségem újra lendülőbe karol, gyomrom kínzásán túl, most bontva hallom roppanó dalát, hogy kedves emberi hangra szomjúzata, rengetegbe himbál, ha majd e házbajutás rámfurulyáz

adalbert: (visszatér) a létra gyenge, kezem is vastag, segítség kell, jó szemmel is összhangban, látásom átcsorog a kerten, onnan pontos képet nehéz kivennie...

ha az ember környékén leszálló zseneség sóvárogtat, várón behatolva, később is kérhetőn, csak adjál résnyi menedéket, hogy simuljon bele teljesbe, mielőtt remegő bizonytalanba esett, szelek tépte érzete, egekig fájó fensége lenne, nyűgöző tettbe kergesse

hát akkor van út megoldásnak, idepárolgó gőze, bőrömön sistergtet,

sophi lányom, menjél gyorsba, padlásra, lét-rafokra, ölelő cserép rengetegbe, onnan egyet húzzál kifele, s szegülj szembe sötéttel, alkalmi széllel, s folyamban emelkedő hangod, fedje, szemeregtesse szét topogón, a kerti tengeri csendet, s sejtess keresőn, a kerítés mögöttinek, hogy e házban, ugyan rázón settenkedik, a várakozás sárguló árnya, de idebent kisurranó lámpafényben epednek végre érkezétre

hát menj, megyek én is veled, fölfele, indulásodban segíték, ha méz, ne ijedj meg, tarts akár fellegnek is elibe (elmennek mindketten)

tímea: ó, csak meredne már erre ittléte, fürge mohán, átkelne, a kertben, ingó lobogással lábát parázslóba frissítve, az ideértnek...

csak nyüzsögne már falni akaró szememben, jövevényünk ránk szeletelőn, melegítő függőnye

adalbert: (visszatérőn mondja) ó, tímea, csak ketten, ebben a szokatlan kitöltődésben, ne essünk ernyetegbe, hang e házban el nem fülhat, karéjjozza tele a furulya... (tímea játszik a hangszeren)

sophi: (fentről leordít) segítség, segítség, egy hitvány cserép, míg ujjamat beleillesztém, hogy lehúzni akarva, kiáltásomnak teremtek helyet, a kapu fele, becsípődéssel megtámadta bőrömet, ó, gyertek, vigyázva létrára emelve testetek, a távolság csekély, de nyúló veszély tüze, figyelmetlent nem kímélhet

adalbert: ó. tímea, menjünk azonnalra! (elmennek, a színpadnak ez a része üres)

jövevény: elmegyek sorsom alakzatán, már mit sem végezhetek, remegő árnyak jutnak minden napjaimba, ostorcsapás lesz már légzetem, áhító derűt erre már nem lelhetek (elmegy)

eliz: (megjelenik) fáradtan jöttem, rámnyugvó holdfényt előzve, párahajló estben, mielőtt még, teljesbe terül a sötét, hogy a sustorgó alkonyfényt, kapura telepedvén, még magaménak tevén, lassan kulcsomat zárba tevén, ó, mily szétesőbe lökte lelkemet e feledékenység, mikor rám adta rideg fészket, hogy dúlt epedésem után, e kapuzárás, -nyitás, nem lehet más, csak fémbe rácsózódott

bonthatatlan makacosság, ...hol játszi egyszerűséggel, de sosem halványban, mindig, most magányban, önnön szigorom kötelékével

fáradt tagjaimban, de nem egyedül vagyok, a gyermekágyat sophi kinötte rég, elhagyón, de mint késői virág, most is vidít, néha felidéződött hangja, idejöttemet kéri... de rövidül lelkem, hogy senki sincs erre, nem forog a légbe bele, enyhe szökőkútként, fénylő hangok serege, ...ó, mit tegyek? ostromló semmittevés, halkuló rétteim tükrében enyésznek, pedig bűvölet lehetősége fut itt szerteszt, ott lenne tímea kezében, az elmaraszthatatlan furulya, ahogy pezseg mélybe, oromra, halványat mosolyítva, míg adalbert, pihegőbe szóródik alétan, rácsüngve mereng, suhanva keringő tettvágyától körítve, amíg ráháborgó papírok szörnyítik, a városban, odatolongolt dombokban, hol hivatal áll, suhanó évadokban vár, nem egyszer, ingatagba szakadó beadványon, mégis reménytől

ringatag, kikötőt kér, most tenger még üres habjai lebegésén, hol a kapaszkodó hullámmás, hősínbe olvadó, habzás, ahogy parti sziklára csap, hol bárka hosszba nem várakozhat, de oda valamit, vízre teríteni kell, de adalbert ehhez kevés, az előljáróságot meg tövisekre sodorta a csökevényesség... na, de mára elég... áldó vágyam tapad, megyek így magányúzó, vissza a városba, kulcsot itt hagyom az asztalon, zsebem-

ben öröm tartalékom, remélem, addig senki sem árnyul ide, rávezető gyanútól, minket megkímélve

jövevény: (megjelenik, a jelképes kapun, amit eliz korábban kinyitott, belép)

ó, te reménység, hát mégis kaputól idesodrás ért, mélyült szakadékként láttam a mai éj rám csépelődését és most felbukkanásod idelüktette újra, a lét élvezeteg kékét, mikor már gőzölgő zsarnokként lép most bennem, az éhség, ó, dönts valamit, te hallgatagba dallamozó élem

(megjelenik adalbert, tímea és sophi bekötött kézzel, a géz fehérségén átítatódott vér nyoma)

sophi: ó, eliz, sötétől áttetsződő tekintetemet rejtem, vagy anélkül is elpihen, széles dűlások tarkította estben, de e sötétben is napfény vagy most a gyepen, úgy örülünk most neked, aszalódásból tör fel lázunk, hogy személyedben, ajtónk kitérését megoldottnak látjuk

adalbert, tímea: fakóságunk nekünk is színesre váltott, láttadon, eliz, s látjuk átmenetileg ugaron maradt, kapunk előtti várakozónkat, kinek mielőbbi fogadása kapcsán, jött a padlásra kívánczóság, mint sebtiben ideszállt, lehetséges gyors, megoldás, hogy hangunkkal segítsük, biztassuk legalább, testvérünk várakozását, de most, hogy elizünk erre hintette járását, az egész múltba hullt már...

jövevény: ó, elnézést, de kínzó éhem, e házban fészket remélt, mint egy erre járó szegény... szétszéledt már vágyam, nehéz tengeri út utánba

egy-egy szolid falatkára, mélyen kérném, hogy nézzék el, idejutásom szégyenét, sugár hiány sorsom kereszteződésén, vágyom egy tányérra,

nem dagadón, vagy elegendő kenyér szerény sarka, vagy belseje fosztotta roncsa, s ha elfoszlik majd e maró köd, pihegőn, fekhelyem lelném a földön... elúzótt vagyok, elhagyásra készítették velem városom, a lihegő örök hangoskodók, kik most a várban vannak, de oly elhajoltak, hogy süvöltésük nem vált ki belőlünk mást, csak borzadályokat, egyfolytában bujkálok, mert elleneim mindenhol rám terjednek folyton

(jövevény állva marad, a többiek letérdelnek)

adalbert: eltelt óráid rám fájnak, mikor zárva volt, a bejárat, s éhséged emelkedett... gyere, nálunk száműzöttnek mindig találunk olvatat helyet, étet, fedő pokrócot, csendet pihenésre, hogy átüthesd magad, a gyorsba szálló holnapokba, s nyomorod után, megkapd igazadat, mit jogosan vársz... ó, lányom, menj kérlek, tányérra pakolj, s üvegbe töltsél bort (sophi elmegy, a kért dolgokkal mindjárt visszajön, jövevény a háttérbe vonul, eszik, bort tölt)

sophi: ó, papagájt vártam kalitkástul mára, de e csúnya mohóság máris elszalajtva, s boldog vagyok, hogy e jámbornak, valamit adhattam

adalbert: lovam új patája is már a múlté, suta szólás volt, mi belőlem kikélt, pár arannyal megtöltve vendégünk zsebét, aggódunk, hogy útja, majd egy szép estén célba ér

tímea: én furulyámat szólogatom, hogy e fáradt homlokra álom omoljon, s kísérje göröngyös útján, titka megoldásának

hajnalán

eliz: nagy volt a sugallat, bőrömre izgatag szállván, visszavezényelt kulcsot, idehozván, hogy komorló moraján, e jövevénynek, átvehetem, terhét egy szemernyre

Ruda Gábor fényképfelvétele